

[Holstein.]

møde. Det ærede Medlem Hr. Krag har i Overensstemmelse med det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen fremhævet, at Aarsagen, jeg siger ikke Anledningen, men Aarsagen — man maa i Politik som i Filosofi og i saa mange andre Forhold vel skelne mellem Aarsag og Anledning, mellem Aarsag og benyttet Paaskud —, at Aarsagen var den, at Regeringen ønskede at faa en taktisk fordelagtigere Stilling, end den vilde faa, hvis den skulde gaa til et normalt Folketingsvalg efter de Begivenheder og de Forhold, som vil indtræde i Løbet af indeværende Vinter. Regeringen vidste, at naar den opløste Folketinget nu, vilde et af to ske: enten at den blev befriet for Magten og Magtens Byrde, eller at den fik Respit paa ny i 4 Aar, 4 Aar, hvor Forholdene kunde ændres bedre i Regeringens Favør, end alt tydede paa vilde ske i Løbet af den sidste Rigsdagssamling før det normale Valg. Anledningen var derimod en ganske anden. Anledningen og Paaskuddet var, at Landstinget ikke vilde vedtage Valuta-Ordningen i den Skikkelse, som Regeringen paastod var nødvendig, for at den fortsat skulde kunne tage Ansvaret for Regeringens Førelse, og kædet sammen med den Formue-, Indkomst- og Renteskat, som ønskedes fra socialdemokratisk Side. Anledningen og Paaskuddet var, at Landstinget ikke vilde opfylde disse Krav. At det kun har været *Paaskud*, fremgaar jo deraf, at Regeringen ikke i mindste Maade efter Valget har krævet, at Formue- og Indkomstskattelovens Vedtagelse vedblivende skulde være kædet sammen med Vedtagelsen af Valutaloven, saaledes som den gjorde det, inden den skred til Opløsning af Folketinget.

Resultatet af det stedfundne Folketingsvalg er jo nu blevet belyst fra alle Sider: det er blevet belyst vælgertalmæssigt, det er blevet belyst parlamentarisk og politisk. Vælgertalmæssigt er Forholdet det, at Socialdemokratiet, naar man tager dets naturlige Tilvækst i Betragtning, kun har haft en Fremgang paa ca. 20 000 Stemmer. Af disse ca. 20 000 Stemmer kan man trygt regne med — deri tror jeg, det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen har fuldkommen Ret —, at en meget stor Del er Overløbere fra de borgerlige Partier af konservativt sindede Tjenestemænd og Overløbere af større og mindre Kapitalister indenfor de borgerlige Partier, som mente, at Socialdemokratiet og dets Valutapolitik var den bedste Garanti for Varetagelse og Opretholdelse

af deres økonomiske Interesser og Ønskemaal — derom er der slet ikke Tvivl. Tjenestemændene har stemt socialdemokratisk i det store og hele fra den mindste Portør til Departementschefen, og mangfoldige Privatkapitalister har gjort ganske det samme, fordi de har ment, at det konservative Parti havde været i saa nær Berøring med Venstre og Venstres Valutapolitik, at det, set fra deres kapitalistisk snævre Interessesynspunkter var et mistænkeligt Parti, medens den Valutapolitik, Socialdemokratiet hidtil har ført, i alle Maader tilfredsstillende dem.

Parlamentarisk og politisk set er Forholdet jo det, at *status quo* i alt væsentligt er opretholdt, det vil sige, at der ikke er tilvejebragt større parlamentarisk og politisk Klarhed over Situationen, end der var før Valget, og det vil endvidere sige, at mandatmæssigt — hvad Venstres ærede Ordfører ogsaa gjorde opmærksom paa — er Socialdemokratiet gaaet svækket ud af Valgkampagnen til Folketinget, ligesom det gik svækket ud af Valgkampagnen til Landstinget. Der er altsaa fra et borgerligt Synspunkt ikke noget at lade sig skræmme af. Man skal ikke undervurdere sin Modstander, men man skal heller ikke tillægge det, der er sket, en Betydning, parlamentarisk og politisk, som det aldeles ikke har, og dette gælder navnlig med Hensyn til den forfatningsmæssige Side af dette Valg: Spørgsmaalet om Landstingets Stilling, parlamentarisk og forfatningsmæssigt. Ogsaa her synes det mig, at Venstres ærede Ordfører har sagt det rette, nemlig dette, at Landstingets Stilling, til Trods for den højterede Statsministers Terroriserings-Forsøg, Forsøg paa politisk at terrorisere Landstinget til at bøje sig for hans Ønskemaal, er uanfægtet den samme. Han udtaler: „Landstingets Styrke som forfatningsmæssig Faktor indenfor den Begrænsning, som baade skrevne og uskrevne Love fastsætter: Begrænsning overfor Finansloven og Begrænsning med Hensyn til Indflydelse paa Regerings-Farven, er efter Valgene urokket.“ Heri har Venstres ærede Ordfører fuldkommen Ret — det ønsker jeg at understrege. Regeringens Styrke er, føjer han til, endogsaa formindsket i begge Ting. Jeg tror, der er Grund til at fremhæve dette, for det synes, som om den højterede Regering er til Sinds at slaa ind paa en ny parlamentarisk Praksis, nemlig den, at naar Regeringen ser, at den ikke kan faa sin Villie i Landstinget, saa skulde den ved at opløse Folketinget og ved paa ny at komme ind med samme Flertal, som den havde før